

Katalina S. Miller

A remény útja

helma
Helma 2023

Katalina S. Miller

A REMÉNY ÚTJA

© Katalina S. Miller 2024

Minden jog fenntartva. A könyv bármely
részletének közléséhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője

Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024.

ISBN 978-963-639-279-6

A borító Szopos Katalin munkája

**A szerzőről és a kötetről további információk
elérhetők az alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala:

www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

**A magyar könyv is
magyar termék**

Tartalom

Ajánló.....	6
Bevezetés	7
Első fejezet.....	14
Második fejezet.....	22
Harmadik fejezet.....	30
Negyedik fejezet	38
Ötödik fejezet.....	47
Hatodik fejezet.....	55
Hetedik fejezet	64
Nyolcadik fejezet	72
Kilencedik fejezet	80
Tizedik fejezet.....	88
Tizenegyedik fejezet	97
Tizenkettedik fejezet.....	105
Tizenharmadik fejezet.....	113
Tizennegyedik fejezet	122
Tizenötödik fejezet.....	131
Tizenhatodik fejezet.....	140
Tizenhetedik fejezet	149
Tizennyolcadik fejezet.....	157
Tizenkilencedik fejezet	165
Huszdik fejezet.....	173
Huszonegyedik fejezet	182

Huszonkettedik fejezet.....	189
Huszonharmadik fejezet.....	198
Huszonnegyedik fejezet.....	206
Huszonötödik fejezet.....	214
Befejezés	222
Ajánló.....	235
A szerző bemutatkozása.....	236

Ajánló

Tetteink, cselekedeteink egy napon, furcsa módon visszaköszönnék az életünkbe, esélyt adva a változtatásra, a jóvátételre. Legyünk figyelmesek akkor, ha a világegyetem egyszer csak ismét elénk hozza a lehetőséget, egy vissza nem térő pillanat formájában!

Szerző

Bevezetés

Kiszakadva a nagyváros pörgő ritmusából Laura a világon csak egy dologra vágyott, nyugalomra. Lelki békére, amely akkor sem adathatna meg a számára, ha magát a Himaláját mászná is meg. Az állandó hajtás, a rohanó élet, a technikai fejlődés semmit sem ért ebben a pillanatban. Tehetetlen volt a sors által rá mért csapásokkal szemben. Annyi csodálatos és szép dologra képes már az orvostudomány, és ez most pillanatnyilag, mégsem elég. Rajtuk nem segíthet. Egyetlen testvérét halálra ítélte az élet, a gyilkos kór, melynek neve leukémia. A betegség egy olyan ritka válfaja, amelyre nincs semmilyen terápia.

Laura, amióta az eszét tudta, orvos akart lenni. Nem a dicsőség, az elismerés miatt, hanem a gyógyításért, az emberekért. Egész egyszerűen segíteni akart. S időközben elrohant mellette az élet. A húga, két kislány boldog édesanyja. Míg az ő élete, jobbára csak a hivatásáról szólt. Pontosabban, majdnem csak arról. A magánélete egy bűnös kapcsolatot rejtett, egy titkos viszonyt, melyet nem vállalhatott fel. Néha még a tükörbe is nehéz volt belenéznie, mert árulónak és becstelennek érezte magát. Minek is hazudjon önmagának, egy házas férfi szeretője volt. Lopott minden csók, lopott a boldogság, és lopott az idő, amit a férfival töltött. Becstelen volt, és becstelen a férfi, aki közönséges

szeretővé tette őt. Talán azért, mert csak ennyit érdemelt. Vajon ki a nagyobb áruló, a nagyobb vétkes? Ő, aki házassággal kezdett? A férfi, aki megcsalta hitvesét? Jól tudta, együtt fognak alászállni a pokolba, hogy ezüst tálcán kínálják magukat Lucifer könyörtelen zsoldosainak. Nem volt mentség a számukra. Hálátlan szerepet szántak maguknak. Mégis, ebben a szomorú pillanatban, csak a testvére számított. Aki hamarosan meg fog halni, ha nem segít rajta sürgősen. Nem engedhette, hogy unokahúgai elveszítsék az anyjukat. Hiszen az apjuk nem megbízható, egy haszontalan, mihaszna alak, aki még csalfa is, mint ő maga. Számptalan oka volt rá, hogy szeretett kishúgát életben tartsa. Leginkább persze, az az elvághatatlan kötelék, ami örökre összekötötte őket.

A halál közelsége megrémisztette a harmincöt éves Laurát. Ráébredt saját múlandóságára, és arra, hogy orvosként már többet nem tehet a harminc éves húga, Vivien életéért. Ebben a pillanatban semmire sem vágyott jobban, mint, hogy valami csodával határos módon, megmenthesse a lányt. Minden más eltörpült emellett. Az életmentés mindig is nagyon fontos volt Laura számára. A titkos románc, amely a lelkiismeretét úgy terhelte, tudta, nem érhet boldog véget. Egyszer fizetnie kell érte. Nagyobb erők elrendelése lesz, nem evilági igazságszolgáltatás. Bár tettei egészen másra utaltak, Laura hitt Istenben.

Belül mélyen tudta, hogy létezik az embernél sokkal magasztosabb, és ragyogóbb létforma, amely igazgatja világunkat, és az egész világegyetem működését.

Lassan haladt hófehér sportautójával a Mátra-hegység kissé göröngyös, kanyargós útjain. Nem tudta, hová tart, merre kell mennie, csak haladt az ismeretlen felé. A magas hegycsúcsra felérve, erős késztetést érzett a megállásra. Arra, hogy megcsodálja ezt a gyönyörűséges tájat. Leparkolt egy biztonságos helyen, ahol senkit sem akadályozott, majd kiszállt a kocsijából. Hollófekete haját lágyan fújta a tavaszi szél. Meleg volt, de picit mégis fázott. Ezért belebújt fehér széldzsekijébe, és hosszú percekig csodálta a nem mindennapi kilátást. Aztán váratlanul testvére felé terelődtek ismét a gondolatai, aki ebben a pillanatban nem élvezhette mindazt a szépséget, amelyet ő. Majd a lányokra, akik szomorúak, és szenvedtek anyjuk betegsége és távolléte miatt. Végül a lopott csókok, és az önfeledt, szenvedélyes éjszakák emléke sejlett fel benne, amelyet ebben a pillanatban szörnyű tettnek érzett. A történetben, ezúttal ő lett a negatív szereplő, ő volt a harmadik fél, aki felforgatott mindent, egy szerető család egész világát tette tönkre.

— Óh, Istenem! Hol vagy ezekben a percekben, amikor annyira nagy szükségem volna rád? Tudom, bűnös vagyok. Miért nem engem büntetsz? – kiáltott

kétségbeesetten a fiatal nő; szavait csupán a madarak, a fák, és a szellő hallhatta meg.

Mint ahogyan sejthető volt, kérdésére nem jött felelet. Bánatosan indult autója felé, amikor egy nyöszörgő, rekedtes női hangra lett figyelmes. A hang egészen messziről jött, az erdő felől, ahol még nappal is a sötétség uralkodott. Gondolkodás nélkül elindult a zaj irányába, hogy megtalálja a bajba jutott embert. Elszántan kereste-kutatta, de az árnyékos, sötét fák között csak sokára talált rá. Az idős nő egy óriási nehéz puttonyt cipelt a hátán, melyben jól láthatóan gyógynövények voltak. Vélhetően egy kiálló kőben botlott meg, emiatt eshetett el. Amikor végre rátalált, a szegény asszony magatehetetlenül feküdt a földön, és a puttonya súlyától nem tudott felegyenesedni.

— Máris ott vagyok – szaladt oda a fiatal nő, hogy felsegítse az idős hölgyet.

— Mit keres itt? – kérdezte ingerülten, jól láthatóan nem örült a társaságnak. Szemei rosszállóan villantak meg a fiatal nő felé.

— Az út szélén parkoltam le a kocsimmal, és egyszer csak meghallottam a maga hangját – mondta ártatlan tekintettel a nő, és óvatos mozdulatokkal felsegítette az idős asszonyt.

— Milyen butaságokat beszél – horkant fel a másik.
— Az út ide legalább két mérföldre van. Az imént botlottam meg, képtelenség, hogy ennyi idő alatt ideért volna – mondta szigorúan az idős nő,

semmiféle hálát nem mutatva a fiatal doktornő felé. Laurának az ilyen típusú emberek nem voltak ismeretlenek, ezért igyekezett nem magára venni a gorombaságait. Azon viszont igen meglepődött, amit a nő mondott. Két mérföldre van az út – visszhangzott fülében a megjegyzése, de hiszen ez képtelenség. – Nem tehetett meg ilyen hosszú utat ennyi idő alatt – gondolta.

— Na, ha már itt van, segítsen nekem hazajutni! – mondta az idős asszony.

— Szívesen segítek. Úgy sincs semmi dolgom – válaszolta kedvetlenül a fiatal nő, majd leemelte az asszony válláról a puttonyt, s ügyes mozdulatokkal a hátára vette. Aztán hagyta, hogy az öreg hölgy belé karoljon.

Ahogy ballagtak még beljebb az erdő belseje felé, az asszony nagyokat sóhajtott. – Biztosan nagyon megüthette magát –tűnődött el magában Laura. – Amint megérkeznek a nő házába, mindenképpen meg kell vizsgálni, nehogy valami maradandó sérülése legyen.

— Felejtse el! – mondta váratlanul az asszony. — Úgysem engedem meg – tette hozzá határozottan.

— Mire gondol? Hiszen nem is mondtam semmit – nézett csodálkozva az idős nőre.

— Nem engedem, hogy megvizsgáljon – felelte morcos tekintettel. — Nem bízom magában – magyarázta meg szinte azonnal.

— Honnan tudja, mire gondoltam az imént? – kérdezte döbbenten a fiatal doktornő.

— Egyszerűen tudom – mondta ingerülten. — Nem kötöm az orrára – felelte, és rögtön elengedte a fiatal nő kezét.

— Nahát, hogy maga milyen hálátlan. Miért beszél így velem? – fakadt ki a lány. — Mi rosszat tettem? – kérdezte letörten, és mélységes szomorúsággal nézett maga elé.

— A halálba küldte a testvérét – förmedt rá a nő. — Szépen, lassan, módszeresen elveszi az élet erejét, és még csak nem is tud róla.

— Miket beszél? Éppen ellenkezőleg. Próbálom meggyógyítani – szabadkozott a doktornő, de az asszony megvető pillantásai elhallgattatták.

— Hiába minden. Nem fog sikerülni – közölte az anyóka, és intett a fiatal nőnek, kövesse, menjen utána.

Laura kiábrándultan ment az öreg hölgy után, a szíve teljesen összetört mindattól, amit hallott. — Valóban ő lenne a testvére szenvedéseinek az okozója? Miatta lett beteg? – tűnődött el kétségbeesetten, a szíve majd megszakadt a fájdalomtól. Egy eldugott kis ösvényen keresztül haladtak, ahol egy kis patakocska csörgedezett, amikor végül megpillantottak egy aprócska házat. Az egész építmény nagyon réGINEK és romosnak tűnt. A bejáratí ajtóban kissé le kellett hajolnia, amikor

belépett. Minden képzeletet felülmúlt, amit a kicsi, roskatag házban látott. Belül, egy csodálatosan szép és tágas lakájos otthon fogadta. Az egész tér szinte egy helyiség volt. Bentről sokkal nagyobbnak tűnt, mint kívülről. A ház végében volt két elválasztott helyiség, amely vélhetően a hálósoba és a fürdőszoba lehetett. A fiatal doktornő sohasem látott ehhez hasonlót. Az idős asszony intett, hogy tegye le a puttonyt az asztalra, amely gyönyörűen megmunkált, értékes régi bútor volt. Szó nélkül engedelmeskedett a nő kérésének, majd ámulatosan nézett körül a szobában. Mintha egy elvarázsolt kastélyban volna, amelyekről a gyermekkori mesekönyvekben olvasott. Minden olyan hihetetlennek látszott.

Első fejezet

Az idős nő azonnal munkához látott, és elkezdte szétválogatni a puttonyában összegyűjtött gyógynövényeket. Amíg ő sebes gyorsasággal dolgozott, tisztított és aprított, addig Laura kedve szerint bámészkodhatott.

Az asszony némán tette a dolgát, miközben olykor-olykor lopva a fiatal nőre nézett. Jól ismerte a doktornő szomorú történetét, azokat a borzalmakat, amelyeket át kellett élnie. Pontosan tudta, mennyi fájdalom érte a múltban, ezért őszintén sajnálta őt. Az együttérzés és a szánalom keveredett benne, ugyanakkor hibásnak is tartotta mindazért, ami tett. Nem értette, hogyan történhetett meg ilyesmi a nő családjában, ha a szeretetük és az összetartásuk ennyire erős egymás iránt. Mi vezethetett odáig, hogy a gyötrellem útját válasszák?

Legtöbbször azért okozunk másoknak fájdalmat, mert végtelenül önzők vagyunk. Ha mi nem találjuk a boldogságunkat, akkor mások se legyenek azok. Önkéntelenül is beleavatkozunk a környezetünk életébe, akadályozva a kiteljesedést, a harmonikus létet. Ilyen beállítottságú az ember, ennyire nyughatatlan természet, és szereti, ha folyton nyüzsgés, történés veszi körül. Mert az állandóság, a nyugalom, a kiszámíthatóság egy idő után unalmassá válik. Túl sokat kíván a környezetétől, és

önmagától is. Kizsigereli a természetet, a családtagjait, a barátait, és csodálkozik, ha magányossá válik, és már nincs mit, és kivel megosztania.

— Megnézett mindent, amire kíváncsi volt? – kérdezte néhány perc után az idős asszony.

— Elnézést kérek, nem akartam tolakodó lenni. Olyan csodálatos ez a ház. Sohasem láttam még hasonlót sem – szabadkozott a fiatal nő kissé megszeppenve.

— Nem szoktam vendégeket fogadni, maga kivételnek számít – jegyezte meg jelentőségteljesen.

— Hálás vagyok, hogy beengedett az otthonába – mondta a lány, miközben gondolataiban kissé elkalandozott.

— A sors rendelte így. Találkoznunk kellett – felelte belenyugvóan az idős nő.

— Úgy gondolja? – kérdezte meglepetten a doktornő, zöld szemeivel fürkészően nézett az asszonyra.

— Nem kedvesem, nem gondolom. Tudom, hogy így van – mondta határozottan a nő, és fogott egy darab papírt, majd belecsavart némi gyógynövényt.

— Honnan ilyen biztos benne? – kérdezte kíváncsian a lány.

— Megtanultam, olvasni a jelekben. Nem csak eltelt felettem az idő, rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem – húzta mosolyra a száját. — Ahogyan mindenki, aki megöregszik.